

Arrest

nr. 322 706 van 28 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de gemeente MERKSPLAS, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Merksplas van 31 juli 2024 “tot niet in overwegingname”.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 311 120 van 9 augustus 2024 waarbij de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M S. ECIRCI, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juli 2024 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als ander familielid, partner in het kader van een duurzame relatie van Mw. D. in het bezit van een EU+kaart.

Op 31 juli 2024 nam de gemeente Merksplas de “beslissing tot niet in overwegingname” van die aanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betreffende de aanvraag die voor een verklaring van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 09/07/2024 in functie van A. H. werd ingediend door:

Naam A. Voorna(a)m(en) H. Nationaliteit Marokko Geboortedatum[...]07/1991
Geboorteplaats[...] Marokko Identificatienummer in het Rijksregister
Verblijvende te/ verklaart te verblijven te 2330 Merksplas, [...] 1/A000

deze wordt om de volgende reden niet in overweging genomen

Verzoeker werd aangetroffen in het Centrum voor Illegalen te Merksplas Het Centrum voor Illegalen is een gesloten centrum

Verzoeker wordt vastgehouden in het centrum naar aanleiding van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en wordt slechts vastgehouden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van deze maatregel conform artikel 7, derde lid en volgende van de Vreemdelingenwet De vasthouding heeft een bewarend en tijdelijk karakter Ofwel wordt de verwijderingsbeslissing uitgevoerd en zal verzoeker het grondgebied moeten verlaten, ofwel zal verzoeker opnieuw in vrijheid moeten worden gesteld en zal hij het gesloten centrum verlaten en zijn verblijfplaats elders moeten vestigen of hernemen

N a v de woonstcontrole in het Centrum voor Illegalen werd effectief vastgesteld dat betrokkene dan wel aanwezig is in het gesloten centrum, maar daar met daadwerkelijk duurzaam verblijft en ook met de intentie heeft om zich duurzaam in de gemeente Merksplas te vestigen Verzoeker geeft aan dat zijn aanvraag tot inschrijving in de gemeente Merksplas gedaan werd in kader van de procedure gezinshereniging, Hij wenst geen inschrijving in het CIM Hij geeft te kennen zich met te willen vestigen in de gemeente Merksplas wanneer hij het Centrum voor Illegalen te Merksplas mag verlaten, maar te 2060 Antwerpen, [...] bij zijn partner en kinderen. De referentiepersoon waarmee de verzoeker de procedure gezinshereniging aangaat is woonachtig te Antwerpen

Het Centrum Illegalen kan daarom met aanzien worden als een hoofdverblijfplaats conform de Algemene Onderrichtingen betreffende het houden van de bevolkingsregisters, gecoördineerde versie van 31 maart 2019, zodat een inschrijving aldaar niet mogelijk is.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft al bevestigd dat het met mogelijk is voor een gemeente om over te gaan tot inschrijving op het adres van een gesloten centrum Zo oordeelde de Raad in een arrest nr 281 088 dd 29 11 2022

"De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing steunt op het determinerende motief dat het centrum voor illegalen te Merksplas niet kan worden aanzien als een hoofdverblijfplaats, zodat een inschrijving aldaar niet mogelijk is en de woonstcontrole negatief is

Op 16 mei 2022 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven Het is naar aanleiding van deze beslissing, die definitief in het rechtsverkeer is, dat verzoeker in het gesloten centrum verblijft Verzoeker werd aldus overeenkomstig artikel 7, derde lid en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) vastgehouden voor de tijd die noodzakelijk was voor de duur van de maatregel

Deze vasthouding is in de regel beperkt tot twee maanden en kan telkens verlengd worden met twee maanden Na vijf maanden moet de vreemdeling echter in vrijheid worden gesteld (behoudens redenen van openbare orde) Hieruit blijkt duidelijk dat de vasthouding in het gesloten centrum een bewarend en tijdelijk karakter heeft Ofwel zal de verwijderingsbeslissing worden uitgevoerd, ten gevolge waarvan verzoeker het grondgebied zal hebben verlaten, ofwel zal verzoeker- opnieuw in vrijheid worden gesteld, waarna hij het gesloten centrum zal (moeten) verlaten en zijn verblijfsplaats elders zal moeten vestigen

Overeenkomstig artikel 1, § 1, 1° en 2°, van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten worden de vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn tot langer verblijf of die om een andere reden krachtens de vreemdelingenwet, ingeschreven in het bevolkingsregister of het wachtregister op de plaats of waar zij hun hoofdverblijfplaats hebben gevestigd Artikel 3 van deze wet definieert de hoofdverblijfplaats als de plaats waar de leden van een huishouden of een alleenstaande gewoonlijk leven.

Artikel 16, § 1, van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters van het vreemdelingenregister preciseert dat de bepaling van de hoofdverblijfplaats is gebaseerd op een feitelijke situatie, dat wil zeggen de vaststelling van een effectief verblijf in een gemeente gedurende het grootste deel van het jaar

Deze vaststelling gebeurt op basis van verschalende elementen. met name de plaats waarheen de betrokkene gaat na zijn beroepsbezigheden, de plaats waar de kinderen naar school gaan, de arbeidsplaats, het energieverbruik en de telefoonkosten. het gewone verblijf van de echtgenoot of van andere leden van het huishouden.

De Raad is te dezen van oordeel dat het hoger geschetste bewarend en tijdelijk karakter van verzoekers gedwongen verblijf in het gesloten centrum niet verenigbaar is met het "effectief verblijf in een gemeente gedurende het grootste deel van het jaar".

Het gesloten centrum kan bijgevolg niet worden beschouwd als verzoekers hoofdverblijfplaats in de zin van artikel 1 van de voormelde wet van 19 juli 1991, zodat een inschrijving op dat adres niet mogelijk was. Verweerder heeft dan ook terecht vastgesteld dat verzoeker zijn verblijfplaats niet heeft op het grondgebied van de gemeente/stad, zodat de aanvraag zonder schending van artikel 50, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit kon worden geweigerd omdat verzoeker niet verblijft op het grondgebied van de gemeente.'

Uit een controle van het rijksregister blijkt bovendien dat het familielid-referentiepersoon niet woonachtig is op het grondgebied van de gemeente. wat eens te meer bewijst dat de aanvrager hier niet daadwerkelijk duurzaam verblijft en daar ook niet de intentie toe heeft.

De Woonstcontrole dient dan ook als negatief te worden aanzien: de betrokkene is aanwezig in het centrum, maar dit centrum kan niet worden beschouwd als zijn hoofdverblijfplaats.

De aanvraag dient dan ook niet in overweging genomen te worden conform artikel 52, § 1 van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf. de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto de artikelen 1, § 1, 1° en 2° en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten."

Op 6 augustus 2024 diende verzoeker een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Bij arrest nr. 311 120 van 9 augustus 2024 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze vordering.

Bij arrest nr. 313 579 van 26 september 2024 stelde de Raad de afstand van het geding vast, nu verzoeker na het voormelde arrest niet binnen de vooropgestelde termijn van acht dagen een verzoek tot voortzetting heeft ingediend.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen wijst verweerder op het bepaalde in artikel 39/82, § 6 van de Vreemdelingenwet en stelt hij dat nu verzoeker heeft nagelaten om de voortzetting te vragen binnen de termijn van 8 dagen nadat de vordering tot schorsing werd afgewezen, de afstand van het geding moet worden vastgesteld.

Uit punt 1 blijkt dat door de Raad inderdaad reeds de afstand van het geding werd vastgesteld, aangezien verzoeker na het verwerpingsarrest nr. 311 120 van 9 augustus 2024 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing werd verworpen, geen voortzetting heeft gevraagd binnen de acht dagen.

Artikel 39/82, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

"De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond."

De vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid werd niet verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond, bijgevolg kon verzoeker geen tweede maal een beroep tot schorsing indienen tegen dezelfde bestreden beslissing.

2.2. Wat betreft het beroep tot nietigverklaring, dat verzoeker wel tijdig heeft ingediend, anders dan verweerder in de nota aanvoert, blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969).

Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met de door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (RvS 19 februari 2009, nr. 190.641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De ontvankelijkheid van het beroep – waarin begrepen het onderzoek van het actueel belang – raakt de openbare orde en moet desnoods ambtshalve worden onderzocht (RvS 9 juni 2015, nr. 231.486).

Ter terechtzitting worden de partijen ook geconfronteerd met de informatie die verweerder met een schrijven van 14 februari 2025 heeft overgemaakt, waaruit blijkt dat verzoeker is vrijgesteld uit het gesloten centrum en op 7 februari 2025 werd afgevoerd van ambtswege, dermate dat hij niet meer op het grondgebied van de gemeente Merksplas verblijft op grond waarvan verweerder laat gelden dat verzoeker geen actueel belang meer heeft bij de eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing van de burgemeester van de gemeente Merksplas verzoeker geen enkel voordeel meer kan verschaffen aangezien verweerder alsdan enkel nog kan vaststellen dat verzoeker niet langer op het grondgebied van de gemeente Merksplas vertoeft, waardoor de aanvraag van 9 juli 2024 (bijlage 19ter) hoe dan ook opnieuw zal moeten worden afgewezen. Volgens artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient het gemeentebestuur, indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, de aanvraag te weigeren.

De aanwezige raadsman van verzoeker stelt ter terechtzitting dat er inderdaad geen belang meer is.

Ambtshalve dient derhalve te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is, omwille van de voorgaande redenen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

A. MAES,
M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES